

Zatiahni na hlbinu...

Poznáme náš každodenný program: rýchlo vstať, ponáhľať sa, lebo treba urobiť to alebo ono. Potom sa celý deň naháňame s túžbou urobiť čo najviac a mať aj chvíľu času na odpočinok alebo zábavu. Takýto stav uponáhľanosti v ktorom žijeme nás neraz vyvádza z hĺbky ducha a rozmyšľania a my sa stávame povrchnými ľuďmi. Ľuďmi, ktorí sa riadia podľa citu a ten nami zmieta ako chce. Dôsledky tejto povrchnosti cítime a prežívame v našich medziľudských vzťahoch i v rôznych iných oblastiach života: v riešení a rozhodovaní, v postojoch, v plnení povinností, prác aj v postoji voči životu, voči sebe atď... Prehliadame problémy, krivdy a napätia alebo ich nedoriešime do konca a nenachádzame svetlo do života a ani pokoj. Mnohé zo súčasných problémov, ktorými je poznačená naša doba, spoločnosť, rodina aj my sami sú zapríčinené práve touto povrchnosťou. Ak človek nemá čas vstúpiť do svojho vnútra, nenájde si miesto vo svojom srdci, aby si v tichu a pokoji veci premyslel a stretol sa so svojím Stvoriteľom, rieši všetko iba na úrovni citu. Ľahko sa nahnevá alebo vzbĺkne, zahrmí či vykrikuje, alebo zatlieska a ponadáva a sám nevie ako nájsť pevnosť, pokoj alebo spravodlivosť.

Ti, ktorí bývajú blízko mora majú skúsenosť, že more je veľmi búrlivé práve na brehoch, o ktoré sa opierajú vlny. Keď odrazia od brehu a preplavia sa loďou tam, kde je more hlbšie, cítia, že tam je more pokojnejšie. A najpokojnejšie more je tam, kde je najhlbšie. Ak sme ľudia žijúci iba na brehoch denných udalostí a záležitostí, nemôžeme nájsť pravý pokoj duše ani pevnosť nášho charakteru. Preto nám hovorí náš Pán, aby sme zatiahli na hlbinu. Pozýva nás vojsť do ticha modlitby, rozmyšľania a zodpovedného riešenia problémov.

Nedávno prebehla správa, že vo Francúzsku rozmyšľajú zákonom povoliť krátkodobý popoludňajší spánok. Vidia, že mnohí ľudia sú vyčerpaní, unavení alebo málo spia. Aj naša duša a duch potrebujú odpočinok a nabratie nových síl. Človek si preto musí často nachádzať chvíľu, keď sa odpúta od svojich každodenných starostí, námah a záležitostí, keď vyjde na hlbinu svojho srdca a tam sa stretne sám so sebou i so svojím Bohom, v pokoji si veci premyslí a nájde odpoveď na otázku, dostane nové svetlo i chuť do života.

Človek nie je stroj a jeho duša je živá. Preto zatiahnuť na hlbinu je veľmi potrebné. Ak to nerobíme, ľahko sa stávame povrchným a ľahostajnými. Nedomyšlíme veci a nahromadíme si mnohé problémy. Cit je veľmi dobrá vec, ktorú nám Pán Boh dal, ale má svoju úlohu: má nás potešovať alebo nám má pripomínať nedostatok lásky, signalizuje nám chyby, naše previnenia a pomáha nám vzbudzovať súcit i ľútosť. Ale napriek tomu nemáme konať podľa citu, lebo cit nevidí správne veci a nepozná mieru. Preto povrchný človek, ktorý rieši veci iba citovo narobí neraz veľa problémov sám sebe, alebo druhým, často mení svoje rozhodnutia a svoje pohľady na veci.

Veľkí ľudia dejín našej viery i nášho spoločenského života vyhľadávali miesta a chvíle ticha, aby si veci premysleli a premodlili. Už v Starom zákone poznáme prorokov, ktorých Pán Boh posielal na tiché miesta, alebo poznáme Jána Krstiteľa, ktorý sa modlil a kázal na púšti, ba aj sám Boží Syn pre tým, ako vystúpil pred Izrael, bol 40 – dní v tichu púšte, aby sa rozprával so svojím Otcom. V novších dejinách poznáme mužov i ženy, rehoľníkov akým bol aj sv. Benedikt, ktorí urobili veľké dielo vo svete, z ktorého máme požehnanie aj my, lebo vniesli veľa múdrosti do nášho sveta.

Zatiahni na hlbinu – slová, ktoré nás pozývajú odraziť od brehu a v tichu modlitby a rozmyšľania nájsť múdrosť života. Tieto slová povedal náš Pán učeníkovi Petrovi. Vieme, aká bola jeho reakcia: „Na tvoje Slovo“ - pretože to Ty hovoríš, spustím siete. Jeho odpoveď nám pridáva ďalší pohľad do nášho zamyslenia: ak chceme nájsť múdrosť, nemôžeme ju hľadať iba sami v sebe, ale potrebujeme niekoho kto nás pravej múdrosti naučí. Keď vstupujeme do ticha modlitby a rozmyšľania naučme sa aj počúvať nášho učiteľa, ktorým je sám Boh a vnímať, čo nám On hovorí. A preto, že my sme veľmi roztržití a robí nám ťažkosť počúvanie, dal nám večnú Božiu múdrosť napísať na stránky Svätého Písma a zvlášť v evanjeliách sa ju môžeme najjasnejšie dozvedieť. Potrebujeme si z nich čítať, aby sme mali svetlo, ktoré nám odpovie ako Boží hlas na naše plány, problémy i otázky, nad ktorými rozmyšľame, trápia nás, alebo sa rozhodujeme niečo konať. Keby sme z písaného Božieho slova neobjavili svetlo múdrosti a pokoj duše, obráťme sa na hovoriacu svätú Cirkev, ktorej Pán Boh dal dar vysvetľovať slová Písma.

Brat, sestra žijeme v dobe veľkého pohybu, činnosti, ale aj veľkej povrchnosti, nedoriešených problémov, napätí a duchovných bolestí. Zatiahnime na hlbinu, aby sme sa v tichu a pokoji stretli so sebou i s Bohom a vezmime si pritom do ruky aj knihu písaného Božieho slova, aby sme z týchto stretnutí prichádzali obohatení, posilnení i potešení, že sme našli to, čo sme hľadali: svetlo do života, pokoj i radosť do duše.

Mário Orbán

T.S.Eliot

SKALA

*Na prázdnych miestach
postavíme stavbu
z iných tehál.*

*Veď máme ruky a stroje
a hlinu na nové tehly
a vápno na novú maltu.*

*Tam kde vypadli tehly
postavíme stavbu
z nových kameňov.*

*Tam kde prehnili trámy
postavíme stavbu
z nových brviien.*

*Tam kde slovo zmĺklo
postavíme stavbu
z novej reči,
veď máme spoločnú prácu.*

*Cirkev je pre všetkých,
robota pre každého.
Každý k svojej práci!*

Byť milosrdný

Na nikoho sa nehnevám, s nikým sa nesúdim a s každým mám pokoj. Podobné vyhlásenia nie sú zriedkavé. Okolie sa však právom pýta: Prečo teda títo ľudia neodpovedajú na pozdrav, prečo sa robia slepými, neodpíšu, prečo sa vyhýbajú stretnutiam...? Patrí ešte hnev medzi sedem hlavných hriechov?

Ježišove slová právom vyvolávajú mnoho otáznikov, diskusií a názorov. Ako reaguje moje vnútro na jeho slová: „Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, čo vás nenávidia, žehnajte tým, čo vás preklínajú, a modlite sa za tých, čo vás potupujú!“ (Lk 6. 27-28)? Áno, spytovanie svedomia je potrebné zároveň s prosbou: Bože, buď milostivý mne hriešnemu.

Pohľad na Ukrižovaného pomáha prenášať jeho slová do života: milovať svojich nepriateľov; byť milosrdní; nesúdiť, aby sme neboli súdení; odpúšťať, aby sa nám odpustilo...

Keď 30. júna 1946 po norimberskom procese prevádzali odsúdeného nacistického politika Rudolfa Hessa a na železničnej stanici v Krakove ľudia spoznali kata, nikto do neho nehodil kameň, nikto mu nenapľul do tváre. Prečo? Dôvodom bola spomienka na to, že chcel byť kňazom, veľkým človekom, no stal sa jedným z najväčších zločincov. Spovedné tajomstvo zahalilo tajomstvo tohto človeka.

Ježiš učí milosrdenstvu. Nemáme právo milosrdenstvom pohŕdať, naopak - potrebujeme sa navzájom zblížovať, vypočuť, dať si vec vysvetliť, poučiť sa, hľadať to, čo nás spája, a nie čo nás rozdeľuje.

Končí sa obdobie maskarných plesov, karnevalov. O polnoci býva zvykom, že sa odložia masky. Často

prichádza k prekvapeniam, pretože maska môže pomýliť. Skrýval sa za ňou iný človek, ako sme predpokladali. Približuje sa stretnutie, keď si každý sám bude musieť dať dolu masku svojho života. Je správne žiť bez „masky“.

Okolie právom od kresťana očakáva milosrdenstvo. Predstierané milosrdenstvo však uráža Boha, mylí tých, ku ktorým sme poslaní. Neosoží. ale spôsobuje škodu. Bol som pri umierajúcej rehoľnej sestre. Usmievala sa. Na otázku prečo, odpovedala: „Celý život som sa snažila nesúdiť, odpúšťať, a keď sa chystám stretnúť s Ježišom. Verím, že budem svedkom slov: „Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj Vám.“(Lk 6,38)

Obdarujme naše okolie svojím životom v zmysle slov Pána Ježiša: „Buďte milosrdní...“ (Lk 6, 36).

LUBOMÍR STANČEK

*Nie je isté, či had,
ktorý viedol prvých ľudí k hriechu,
bol pritom skrútený do kľbka
v prachu zeme,
alebo rozložený v korune stromu.
Osobne sa domnievam,
že bol v zeleni stromu.
Od tých čias asi platí,
že všetko prízemné,
čo sa dostane hore,
ustavične škodí ľudstvu.*

Max Kašparů „Šum z pien“

**Na budúcu nedeľu 25.februára
bude zbierka na charitu**

**Popolcová streda,
pôst a zdržovanie sa mäsitého pokrmu.
Je deň pokánia v celej Cirkvi.
V tento deň nie je možné nahradiť zdržovanie sa
mäsitého pokrmu iným skutkom pokánia.**

Sväté omše v 7.týždni cezročného obdobia

20.II. utorok

17.00 + Teofil Jurčovič a rodičia

Končí prvá časť cezročného obdobia

21.II. streda - Popolcová streda

18.00 + Emanuel Kašák a manžel Františka

Počas Sv.omše sa udeľuje popolec

23.II. piatok po Popolcovej strede

18.00 + Ján Nápravník

24.II. sobota po Popolcovej strede

18.00 +František Huk a manžel Anna

Upratovanie kostola č.d. 76-100

25.II. 1.Pôstna nedeľa

8.00 + Páter Fidél Ambróz Jurčovič a rodičia

9.15 + Fridrich Bilčík (1.výr.)

Liturgický kalendár

19.II. pondelok

20.II. utorok

21.II. streda

22.II. štvrtok

23.II. piatok

24.II. sobota

bl.Konrád z Piazenzi, rehoľník

sv.Eleuter, biskup, bl.Hyacinta Martová

Popolcová Streda

Katedra sv.Petra, apoštola - sviatok

sv.Polykarp, biskup

sv.Modest, biskup

Sinaja zobul, lebo zem na ktorej stál sa stala inou, lebo tam k nemu prehovoril Boh (porov. Ex 3). Na podobnom základe možno chápať aj posvätnosť modlitbového miesta mešity. Toto gesto naznačujúce posvätnosť miesta sa v kresťanskomulte uskutočňuje pri vstupe do chrámu u mužov sňatím prikrývky hlavy, v namočení prstov do požehnanej vody vo sväteničke a následným prežehnaním sa a pokľaknutím pred svätostánkom na tom mieste, kde budeme v kostole stáť alebo sedieť.

Jozef Jančovič, Blumentál

BRATSKÁ LÁSKA Gayle Sayers a Brian Piccolo boli športovci. Prvý bol černochoch, druhý beloch. Postarali sa o veľkú senzáciu práve vďaka tomu, že v americkom futbale to bola prvá zmiešaná dvojica, ktorá spolu bývala v jednej izbe.

Novinári sa ich na to zakaždým pýtali a oni si pred nimi zo seba navzájom len uťahovali. Jeden novinár sa spýtal: „*Máte naozaj v úmysle s ním bývať?*“ a Piccolo odpovedal: „*Nie, ak sa nebude umývať.*“ Iný sa spýtal: „*O čom sa spolu rozprávate?*“ a Sayers odpovedal: „*Predmetom našich rozhovorov sú zväčša rasistické témy*“ Aj keď jeden na druhého adresoval množstvo uštipačných poznámok, vládol medzi nimi naozaj hlboký priateľský vzťah.

Keď Brian Piccolo ochorel na rakovinu, viac času trávil v nemocnici ako na futbalovom štadióne. Obaja muži plánovali ísť aj so svojimi manželkami do New Yorku na slávnostný banket futbalovej asociácie, kde mal byť Sayers odmenený ako najlepší profesionálny futbalový hráč roka. Ale Piccolo tam pre zhoršujúci sa zdravotný stav nemohol ísť.

Keď nastal slávnostný okamih a Gayle Sayers prevzal toto vysoké ocenenie, pristúpil k mikrofónu. Nehanbil sa za slzy, ktoré mu stekali po tvári, a povedal: „*Je lichotivé a príjemné dostať takéto ocenenie. Ale tu a teraz vám hovorím, že cenu prijímam pre Briana Piccola. On je ten muž, ktorý mal dostať toto ocenenie. Mám Briana veľmi rád a chcem, aby ste ho mali radi aj vy. Keď si dnes večer klaknete na kolená, prosím, modlite sa za neho. Mám Briana rád,*“ a plakal pritom.

Svet by bol bohatší, keby sa ľudia snažili byť lepší. A ľudia by sa stali lepšími, keby sa prestali snažiť, byť bohatší. Pretože keď sa každý snaží byť bohatší, nikto sa nestane lepší. Ale keď sa každý snaží byť lepší, všetci sú bohatší.

Peter Maurin

Bl.Konrád z Piacemy 19.február

(* 1290 v Piacenze, Taliansko; † 19. februára 1351 v Noto, Taliansko)

Konrád bol vážený šľachtic. Raz z neopatrnosti zapálil pri poľovačke les, ktorý celý zhorel. Občania „prichytili“ akéhosi bedára a odsúdili ho za podpaľačstvo na trest smrti. Hrozné výčitky spôsobili, že sa Konrád priznal. Keďže išlo o šľachtica, neodsúdili ho na smrť, ale zhabali mu celý majetok. Konrádovi sa pomaly zhnusil svetský život. Vstúpil do tretieho rádu sv. Františka. Po dohode s manželkou odišiel na Sicíliu (manželka vstúpila do kláštora klarisiek) a tam slúžil chudobným. Neskôršie sa utiahol do nehostinných hôr a tu žil prísny životom pokánia. Zomrel po prijatí sviatosti (po ktoré si išiel niekoľko dní pred smrťou do mesta) dňa 19. februára 1351 v mieste zvanom Noto.

Čo je najťažšie?

Nad Piacenzou zneli zvony. Horí! Veľký les za mestom je v plameňoch! Ľudia utekali hasiť, veď išlo už aj o mesto. Pri hasení chytili chudáka s nošou dreva, ako utekal z lesa, a obvinili ho z podpaľačstva.

„Zaslúži si smrť!“ tvrdili svorne mešťania. Len bohatý Konrád, známy vtipkár, bol akýsi smutný. Vyhybal sa ľuďom, manželke, no svedomiu sa nevládal vyhnúť.

„Konrád, priznaj sa! Nevinný človek zomrie za teba!“ ozývalo sa svedomie.

„Nepriznaj sa, stratíš majetok, meno, priateľov, možno aj život...“, oponoval v ňom starý človek. Začal tuhý boj, času však nebolo veľa. Súd už vyriekol trest smrti, keď sa tam objavil biely Konrád.

„Zastavte pojednávanie, ja som vinný!“

„Konrád, ty?“

„Áno. V ten deň som bol na poľovačke. Márne som čakal na úlovok. Z netrepezlivosti som zapálil kríky, aby vybehla zver. Oheň sa však prudko šírila a zachvátil celý les. Je mi to ľúto. Som ochotný nahradiť škodu a žiadam prepustenie tohoto nevinného...“

Konrád stratil polovicu majetku, ale získal pokoj svedomia. A ešte čosi. Obľubu u Boha. Dotkla sa ho Božia milosť. Zmúdrel, zanechal prázdny život boháča, rozdal zvyšný majetok a stal sa pustovníkom.

Pane, po tomto verejnom Konrádovom priznaní viny žiada sa ticho. Ticho, ako prejav úcty, ticho ako spytovanie svedomia.

Koľkokrát som zatajil svoju vinu a doplatili na to súrodenci, spolužiaci, kamaráti... Kedy to bolo naposledy? A vyšiel som už s pravdou von? Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku